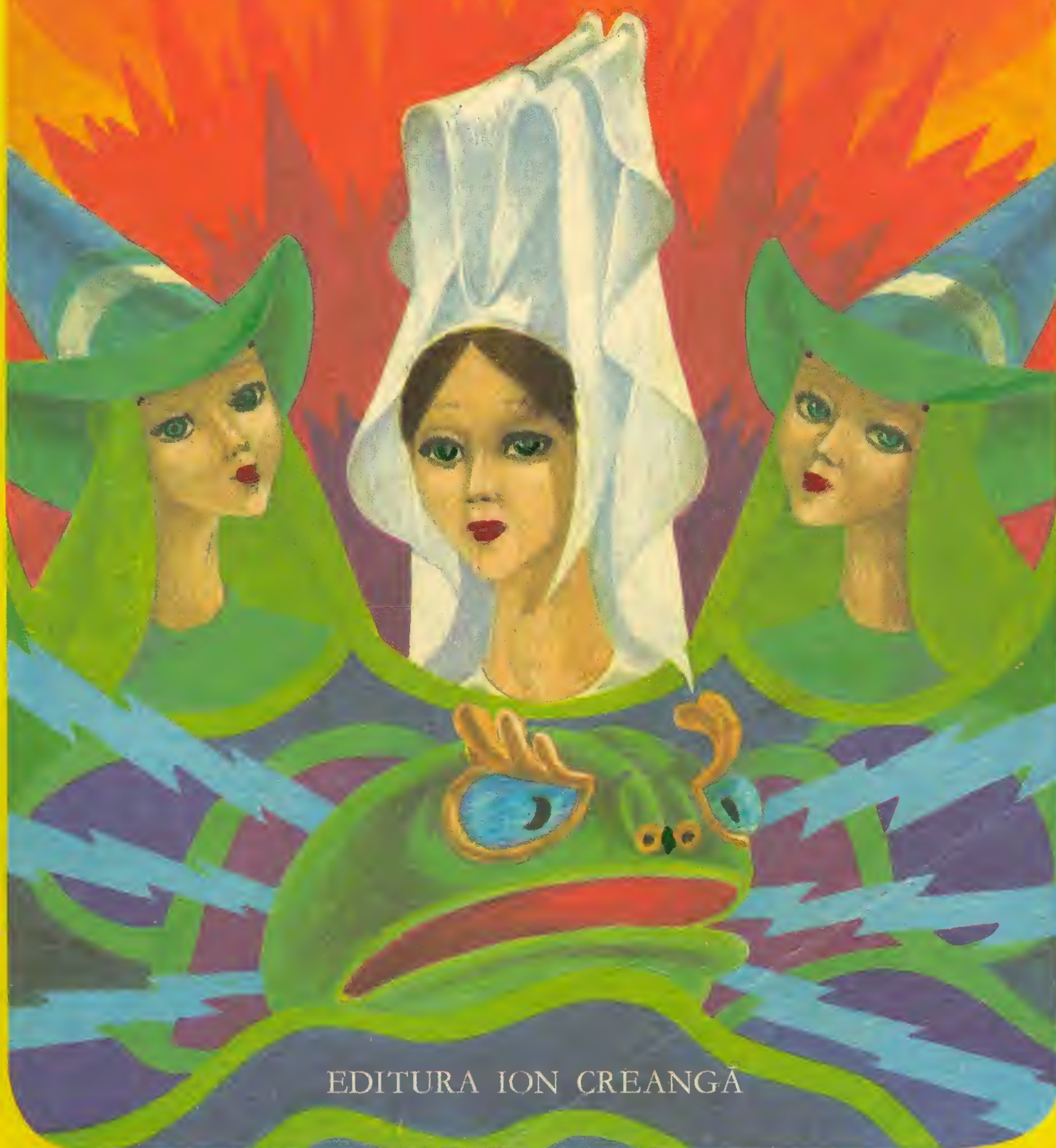

Contesa de Ségur POVEȘTI CU ZÎNE

EDITURA ION CREANGĂ

Povestea prințesei Rozeta

I

Ferma

A fost odată un rege și o regină și aveau trei fete. Ei le iubeau foarte mult pe primele două, care erau gemene. Erau frumoase și deștepte fetele, dar rele ca și părinții lor. Cea mai mică avea trei ani mai puțin decât surorile ei, era frumoasă și

bună. Zîna-cea-Puternică i-a fost nașă și i-a dat numele de Rozeta. Surorile ei, Orangina și Ruseta, n-au avut ca nașe zîne și de aceea o invidiau pe Rozeta. Cîteva zile după ce s-a născut Rozeta, părinții ei au trimis-o la țară, la o doică; aceasta era o femeie bună și Rozeta trăia fericită la ferma ei. Părinții nu se duceau niciodată s-o vadă; trimiteau din cînd în cînd ceva bani doicei pentru cheltuieli, întrebau ce face fetița, dar nu o aduceau niciodată acasă și nu se ocupau de educația ei. Nașa ei, Zîna-cea-Puternică, a avut grijă

să-i trimită profesori care au învățat-o tot ce era necesar unei bune educații. Cunoștea bine muzica, desena frumos, vorbea cîteva limbi străine, citea multe cărți, știa să danseze. Împlinise cincisprezece ani și era cea mai frumoasă, mai plăcută și mai atrăgătoare prințesă din lume. Era foarte ascultătoare și n-a fost niciodată certată sau pedepsită de zină sau de doică. Necunoscîndu-și părinții, care nu se interesau de ea, nu le ducea lipsa și nici n-ar fi dorit să trăiască în altă parte decît în casa doiceii, care o îndrăgea și pe care și Rozeta o iubea, la rîndul ei, din toată inima.

Într-o zi, ședea pe o bancă în fața casei și văzu cu mirare apropiindu-se de ea un bărbat frumos îmbrăcat, care o întrebă dacă ar putea vorbi cu prințesa Rozeta.

— Eu sînt prințesa Rozeta.

Bărbatul o salută respectuos și-i dădu o scrisoare trimisă de rege. Rozeta deschise scrisoarea și citi cele ce urmează:

Rozeta,

Surorile tale au împlinit optsprezece ani, vîrsta potrivită pentru a se căsători. La serbările ce le voi da pentru a le alege soți, voi poști prinți și prințese din toate regatele din lume. Tu ai împlinit cincisprezece ani, vîrstă ce-ți permite

să iei parte la aceste serbări. Poți veni să stai trei zile la noi. Peste opt zile voi trimite să te aducă. Nu-ți trimit bani pentru rochii, deoarece am cheltuit mult pentru surorile tale. Dealtfel, nimeni nu te va băga în seamă, așa că îmbracă-te cu ce ai.

Tatăl tău,

REGELE.

Rozeta alergă la doica sa și-i arătă scrisoarea.

— Dorești să te duci la aceste serbări?

— O, da, buna mea doică, îmi pare foarte bine! Am să petrec, am să-mi cunosc părinții și surorile, apoi mă voi înapoia la tine.

— Dar cu ce te vei îmbrăca, copila mea?

— Cu rochia mea cea albă pe care o port în fiecare zi.

— Micuța mea, rochia aceasta e bună aici, la țară, dar va fi nepotrivită la o adunare de regi și de prinți.

— Ei și ce? Tata spune că nimeni nu se va uita la mine. Îmi pare mai bine: eu voi vedea totul și nimeni nu mă va vedea pe mine.

Doica nu mai spuse nimic. Suspină și se puse să cîrpească și să curețe rochia Rozetei. În ajunul zilei cînd trebuia să vină după ea trimsul regelui, doica o chemă și-i spuse:

— Iată, scumpul meu copil, ro-

chia pentru serbările regelui. Ai grijă de ea, că n-ai alta și eu n-am să fiu acolo să ți-o spăl și s-o calc.

— Mulțumesc, scumpa mea doică, fii liniștită, o să am grijă.

Doica puse într-o lădiță rochia, un jupon alb, ciorapi de bumbac, o pereche de ghetе negre și un mic buchet de flori, pe care să și-l prindă Rozeta în păr. Când să închidă lădița, iată că se deschise brusc fe-reastra și intră Zîna-cea-Puternică.

— Dragă Rozeta, te duci la ser-bările regelui, tatăl tău?

— Da, nașă dragă, plec pentru trei zile.

— Ce rochii ți-ai pregătit pentru aceste zile?

— Privește, nașă dragă. Și-i arată lădița deschisă încă.

Zîna surîse, scoase o sticlură din buzunar și spuse:

— Vreau ca Rozeta mea să aibă cea mai frumoasă rochie. Aceasta nu e demnă de ea.

Deschise sticlura și lăsă să cadă o picătură pe rochie. Pe loc rochia căpătă o culoare galbenă, se boți și se prefăcu în pînză groasă, ca o cîrpă. O altă picătură vopsi ciorapii în albastru, iar a treia picătură pre-făcu buchetul de flori într-o aripă

de găină. Ghetele deveniră papuci grosolani de lemn, buni pentru câmp.

— Iată, spuse cu drăgălăşenie zîna, cum doresc să apară Rozeta mea. Vreau să te îmbraci cu toate astea şi, ca găteli, poftim o agrafă să-ţi prinzi părul, un colier să-l pui la gît şi nişte brăţări. Spunînd acestea, scoase din buzunar şi puse în cufăr un colier din alune, o agrafă din nişte fructe mici numite moşmoane şi brăţări din fasole uscată.

Zîna o sărută apoi pe frunte şi dispăru. Rozeta şi doica rămaseră uimite. Doica izbucni în hohote de plîns.

— După ce am muncit atîta ca să fie mai arătoasă rochia ta, priveşte ce a făcut zîna. Orice cîrpă ar fi mai frumoasă. O, Rozeta, biata mea copilă, nu te duce la aceste serbări, spune că eşti bolnavă!

— Nu, ar fi nepoliticos faţă de naşa mea. Sînt sigură că tot ce face ea este spre binele meu, pentru că e mai înţeleaptă decît mine. Voi merge şi mă voi îmbrăca cu tot ce mi-a lăsat ea.

Rozeta nu se mai gîndi la rochie, se culcă şi dormi liniştită.

A doua zi, abia reuşise să se pregătească de plecare că şi sosi caleaşca regelui după ea. Rozeta o îmbrăţişă pe doică, puse lădiţa în caleaşcă şi plecă.

II

Rozeta la curtea regelui, tatăl său

Prima zi

Merseră doar două ore, pentru că oraşul în care se afla curtea regelui nu era departe. Cînd ajunse la palat, Rozeta văzu cu mirare că trebuie să coboare într-o curte mică, murdară, unde o aştepta un paj.

— Veniţi, prinţesă, să vă conduc în camera dumneavoastră.

— Aş dori mai întîi s-o văd pe regină, spuse, oarecum stingherită, Rozeta.

— O veţi vedea peste două ore, cînd se va aduna lumea pentru cină. Între timp vă veţi putea îmbrăca.

Merse Rozeta în urma pajului care o duse într-o sală lungă, la capătul căreia era o scară. Urcă mult timp, pînă ajunse la un alt coridor unde se afla odaia ce-i fusese rezervată. Era, de fapt, în pod, foarte mică şi aproape goală. Pajul puse lădiţa într-un colţ şi-i spuse cam ruşinat:

— Iertaţi-mă, prinţesă, că v-am adus în această cămăruţă, atît de nepotrivită pentru dumneavoastră. Regina a păstrat toate odăile pentru regii şi reginele poftite la serbări şi nu i-au mai rămas, şi...

— Bine, bine, spuse surîzînd Rozeta, nu-i nimic, mă voi simți foarte bine aici.

— Voi veni la timp, să vă conduc la rege și la regină.

— Am să fiu gata, la revedere, frumosule paj!

Cu inima grea, Rozeta deschise lădița, scoase suspinînd lucrurile urîte și începu să se pieptene în fața unui ciob de oglindă pe care îl găsi într-un colț. Era atît de îndemînată, își aranjă atît de frumos părul său bălai, încît chiar cu aripa de găină și cu agrafa din moșmoane

era tare frumoasă. Se încălță, se îmbracă, își puse gâteliile și se duse din nou la oglindă, dar ce-i văzură ochii?

Rochia era din mătase aurită brodată cu rubine, de o rară frumusețe. Ghetele se prefăcuseră în pantofiori de mătase, cu catarămi tăiate dintr-un singur rubin. Ciorapii erau atît de subțiri, de parcă ar fi fost țesuți din fire de păianjen. Colierul era din rubine și diamante, iar brățările din cele mai frumoase pietre scumpe. Aripa de găină devenise o coroniță nemaipomenit de frumoasă,

iar agrafa de prins părul era dintr-o piatră scumpă atît de strălucitoare, cum numai o zîină ar fi putut să aibă.

Fericită, fermecată, uluită chiar, Rozeta se plimba de colo-colo, prin cămăruța ei, mulțumind cu glas tare nașei sale care voise s-o pună la încercare și acum o răsplătea atît de mărinimos.

Pajul bătuse la ușă, intră și rămase uimit de frumusețea Rozetei și de bogăția gătelii sale. Rozeta îl urmă și, după ce coborîră multe scări, străbătură multe odăi, apoi intrară în niște saloane nespuse de frumoase, pline cu invitați — regi, regine, prinți, prințese. Rozeta atrăgea toate privirile și nici nu îndrăznea să ridice ochii. În sfîrșit, pajul se opri și-i spuse:

— Prințesă, iată-i pe rege și pe regină!

Rozeta ridică ochii și-i văzu pe părinții ei care o priveau foarte surprinși.

— Doamnă, îi spuse regele, vă rog să ne spuneți numele dumnea-voastră. Sînteți, desigur, o mare regină sau o mare zîină, a cărei sosire neașteptată ne face o mare onoare și o mare bucurie.

— Sire, spuse Rozeta salutîndu-l pe rege, nu sînt nici regină, nici zîină, ci fiica măriei-voastre, Rozeta, pe care ați binevoit s-o aduceți aici.

— Rozeta!? strigă regina. Rozeta îmbrăcată mai bogat decît am fost eu vreodată?! Cine oare ți-a dat aceste lucruri atît de frumoase?

— Nașa mea, doamnă. Permiteți-mi să vă sărut mîna și să-mi cunosc surorile.

Regina îi întinse cu multă răceală mîna, apoi îi prezentă pe Orangina și pe Ruseta, care stăteau alături de ea. Întristată de primirea rece a părinților, Rozeta vru să-și îmbrățișeze surorile, dar ele se îndepărtară, de frică să nu le șteargă de pe față pudra și roșul. Orangina se pudra pentru a ascunde culoarea galben-portocalie a feței, iar Ruseta pentru a-și acoperi pistruii. *

Respinsă de surorile ei, Rozeta fu curînd înconjurată de invitați, cărora le răspundea cu grație și blîndețe, folosind diferite limbi, astfel încît toți erau încîntați s-o cunoască. Surorile ei erau îngrozitor de geloase, iar regele și regina erau furioși că toată atenția se îndrepta spre Rozeta.

La masă, Prințul-cel-Fermecător, care avea cel mai frumos regat și pe care Orangina nădăjduia să-l ia de soț, se așeză lîngă Rozeta și vorbi numai cu ea tot timpul. După-masă,

* În limba franceză „taches de rousseur” înseamnă „pistru”.

pentru a atrage atenția oaspeților, Orangina și Ruseta s-au oferit să cînte. Ele cîntau frumos, acompăniindu-se la harpă. Rozeta, care avea un suflet bun și dorea să fie iubită de surorile ei, le aplaudă cît putu și lăudă măiestria lor.

Orangina, în loc să fie mișcată de felul cum se purta Rozeta, voi s-o umilească invitînd-o să cînte și ea. Rozeta refuză cu modestie. Regina se alătură și ea insistențelor Oranginei și Rusetei, fiind încredințate toate trei că Rozeta nu știe să cînte.

— Mă supun, spuse atunci Rozeta luînd harpa.

Surorile rămaseră uimite de ținuta ei plină de grație, iar cînd începu să cînte ar fi dorit s-o oprească, pentru că măiestria ei era cu mult mai mare decît a lor.

Cînd vocea ei frumoasă și melodioasă cîntă un cîntec, compus de ea însăși, despre fericirea de a fi bună și iubită de familia ei, avu loc o asemenea manifestare de admirație, încît surorile ei erau gata să leșine de invidie.

Prințul-cel-Fermecător era atît de emoționat, încît cu ochii plini de lacrimi se apropie de Rozeta și-i spuse:

— Fermecătoare prințesă, nici-

odată n-am ascultat o voce mai dulce. Aș fi fericit să vă mai ascult o dată.

Rozeta, care observase gelozia surorilor sale, se scuză spunând că e obosită.

Prințul-cel-Fermecător ghici adevărata pricină a refuzului Rozetei și o admiră și mai mult.

Regina, supărată de succesul Rozetei, termină devreme petrecerea și toată lumea se retrase.

Rozeta se dezbracă și puse toate gătelile într-o ladă de abanos, care ajunsese în odaia ei fără ca ea să știe cum. În lădița de lemn, cu care venise de acasă, găsi lucrurile ei vechi.

Era puțin tristă de primirea rece a părinților și de invidia surorilor sale. Simțămîntul neplăcut fu șters de gîndul la Prințul-cel-Fermecător, care părea a fi bun și se purta atît de frumos cu ea. Adormi imediat și se trezi a doua zi, dimineața tîrziu.

rorile ei se înăbușeau de ciudă. Se adunaseră cu toții la regină.

— E îngrozitor, spuneau prințesele. De ce am adus-o aici pe nesuferita de Rozeta, care cu rochiile și giuvaerurile ei nemaipomenite stîrnește admirația și atrage privirile tuturor acestor nătărăi de regi și prinți? De ce ai făcut asta, tată, ca să ne umilești?

— Vă jur, frumoasele mele, că Zîna-cea-Puternică mi-a poruncit s-o poftesc. Dealtfel, nici nu știam că e atît de frumoasă și că...

— Frumoasă? îl întrerupseră prințesele. Da' de unde, e urîță și proastă! E admirată numai din cauza giuvaerurilor și a rochiilor. De ce nu ne-ai dat și nouă cele mai frumoase pietre scumpe și cele mai frumoase stofe? Pe lîngă această încrezută, noi eram ca niște cerșetoare.

— De unde să fi luat asemenea

III

Consiliul de familie

În timp ce Rozeta avea numai gînduri vesele și binevoitoare, su-

giuvaeruri? N-am nici unul care s-ar putea măsura cu ale ei. Nașa ei, zîna, i le-a dat pe ale sale.

— De ce ați chemat o zîna să-i fie nașă, pe cînd noi avem ca nașe doar niște regine?

— Nu tatăl vostru a chemat-o, spuse regina. Zîna a apărut fără să fie chemată și ne-a spus că vrea să fie nașa Rozetei.

— Nu-i vorba acum să ne certăm, spuse regele. Trebuie să găsim un mijloc să scăpăm de Rozeta și să-l împiedicăm pe Prințul-cel-Fermecător s-o mai vadă.

— Nimic mai ușor, spuse regina. Am să pun mîine să i se ia giuvaerurile și rochiile și oamenii mei o vor

duce la țară, de unde nu va mai pleca niciodată.

N-apucă regina să rostească aceste cuvinte, că se ivi Zîna-cea-Puternică, supărată și amenințătoare.

— Dacă vă atingeți de Rozeta, rosti ea cu voce tunătoare, dacă nu o țineți aici să asiste la toate serbările, veți suferi urmările mîniei mele. Tu, rege nedemn, și tu, regină fără inimă, veți fi transformați în broaște rîioase, iar voi, fiice și surori respingătoare, veți deveni vipere. Acum veți mai îndrăzni să vă atingeți de Rozeta?

Spunînd acestea, zîna dispăru.

Regele, regina și prințesele se despărțiră fără a mai spune nici un

cuvînt, dar cu inimile pline de ură. Prinţesele dormiră puţin şi, a doua zi, cînd îşi văzură ochii roşii, încercănaţi, şi obrajii schimonosiţi de răutate, deveniră şi mai furioase. Degeaba îşi puseră pudră şi roşu, degeaba bătură femeile de serviciu, tot nu se făcură mai frumoase.

Regele şi regina, la fel de mîniaţi ca şi prinţesele, nu găseau nici un leac spre a-şi alina necazul.

IV

Zîna a doua

O femeie de serviciu îi aduse Rozetei pîine şi lapte şi se oferî s-o ajute să se îmbrace. Rozeta îi mulţumi şi îi spuse că e obişnuită să se îmbrace singură.

După ce se spălă şi se pieptănă, vrînd să-şi prindă în păr bijuteria din ajun, văzu cu surprindere că lada de abanos dispăruse. În locul său se afla lădiţa ei de lemn, cu un bilet deasupra, pe care scria:

«Lucrurile sînt acasă la tine, Rozeta. Îmbracă-te cu hainele pe care le-ai adus de la fermă.»

Rozeta nu stătu pe gînduri, ştiînd că naşa sa o va ajuta. Ea îşi aranjă aripa de găină altfel decît în ajun, precum şi celelalte gâteli, îşi îmbracă

rochia şi lucrurile vechi şi se duse la oglindă. Cînd se privi, rămase uluită.

Avea cel mai bogat costum de călărie, de-a dreptul fermecător. Rochia era din catifea albastră ca cerul, cu nasturii din perle mari cît nucile. Partea de jos avea o împletitură din perle cît alunele. Pe cap purta o pălărioară din catifea, la fel cu rochia, cu o pană albă ce-i ajungea pînă la talie, prinsă cu o perlă de o mărime şi de o frumuseţe nemai-văzută. Ghetele erau tot din catifea albastră, brodate cu aur şi cu perle. Brăţările şi colierul erau din perle atît de frumoase şi de valoroase, încît una singură făcea cît tot palatul regelui. Cînd fu gata să părăsească odăiţa pentru a urma pajul care bătea la uşă o voce îi şopti la ureche:

— Rozeta, să nu te sui pe alt cal decît acela pe care ţi-l va oferi Prinţul-cel-Fermecător.

Întoarse capul şi nu văzu pe nimeni, dar nu se îndoii că sfatul venea de la Zîna-cea-Puternică.

— Mulţumesc scumpa mea naşă! şopti ea. Simţi pe obraz un sărut plăcut şi fu fericită şi recunoscătoare.

Pajul o conduse, ca şi în ajun, în saloanele cu musafiri, unde făcu o impresie mai puternică decît în prima zi. Înfăţişarea ei blîndă şi modestă,

figura ei încântătoare, ținuta elegantă și îmbrăcămintea nemaipomenit de frumoasă atrăgeau toate privirile și cucereau toate inimile.

Prințul-cel-Fermecător, care o aștepta, o întâmpină, îi oferi brațul și o conduse lângă rege și regină, care o primiră cu și mai multă răceală decât în ajun. Când surorile ei văzură frumosul costum de călărie, de ciudă nici nu-i dădură bună ziua.

Rozeta era cam stînjenită de purtarea familiei ei, iar Prințul-cel-Fermecător, observînd aceasta, se apropie de ea și-i ceru permisiunea de a

fi cavalerul ei în timpul vînătorii în pădure.

— Va fi o mare plăcere pentru mine, spuse cu sinceritate Rozeta.

— Am o asemenea dragoste pentru dumneavoastră, frumoasă prințesă, de parcă mi-ați fi soră. Dați-mi voie să nu vă părăsesc și să vă apăr împotriva tuturor.

— Voi fi onorată de a mă afla în tovărășia unui prinț atît de demn de numele ce-l poartă.

Prințul-cel-Fermecător, încîntat de răspuns, nu se mai îndepărta de Rozeta, în ciuda invidiei surorilor

ei și a încercărilor de a-l atrage spre ele.

După dejun coborîră în curtea de onoare, pentru a încăleca pe cai. Un paj aduse Rozetei un cal negru, frumos, dar atît de nărvaș, încît cu greu îl puteau stăpîni doi grăjdari.

— Să nu încălecați acest cal, prințesă, vă va omorî. Adu alt cal, spuse prințul pajului.

— Regele și regina au poruncit ca prințesa să nu încalece decît acest cal.

— Dragă prințesă, vă rog să așteptați o clipă, vă voi aduce eu un cal demn să vă poarte, dar nu cumva să vă urcați pe acesta.

— Vă voi aștepta, prințe, spuse Rozeta surîzînd.

Peste cîteva momente, prințul aduse Rozetei un cal alb ca zăpada, minunat de frumos, cu o șa albastră brodată cu perle și cu un căpăstru din aur și diamante. Calul îngenunchea lîngă Rozeta și nu se ridică decît după ce ea se așeză bine în șa. Prințul sări sprinten pe calul său roib și se alătură Rozetei.

Regele, regina și prințesele văzuseră totul; erau galbeni de mînie, dar, de frica zînei, nu îndrăzneau să se împotrivească prințului.

Regele dădu semnalul de plecare. Fiecare doamnă avea cavalerul ei.

Orangina și Ruseta fură nevoite să se mulțumească cu doi prinți care nu erau nici frumoși, nici nu știau să se poarte ca Prințul-cel-Fermecător. Erau atît de morocănoase, încît cavalerii lor jurară că nu se vor căsători niciodată cu asemenea prințese nesuferite.

Rozeta și Prințul-cel-Fermecător nu urmară cortegiul de vînătoare, ci se plimbară prin aleile pădurii, vorbind și povestindu-și viața.

— Dacă tatăl dumneavoastră v-a îndepărtat de el, cum se poate că v-a dăruit cele mai frumoase giuvaeruri, demne de o zîină?

— Buna mea nașă mi le-a dat, spuse Rozeta, povestindu-i că a crescut la țară, că tot ce știe îi datorează zînei care a avut grijă de educația ei și care-i dădea tot ce-și dorea.

Prințul o asculta cu interes. La rîndul său, îi povesti că a rămas orfan la șapte ani și tot Zîna-cea-Puternică s-a ocupat de educația lui, că ea l-a trimis la serbările regelui, spunîndu-i că va găsi acolo o prințesă care va fi pentru el o soție foarte potrivită.

— Cred, dragă Rozeta, că tu ești acea prințesă despre care mi-a vorbit zîna. Dacă vrei să-ți legi viața de a mea, binevoiește să-mi dai încuviințarea să te cer părinților tăi.

— Înainte de a-ți răspunde, prințe, trebuie să am învoirea nașei mele. Dar crede-mă că aș fi fericită să-mi petrec viața lîngă tine.

Dimineața trecu foarte plăcut pentru amîndoi. Se întoarseră la palat pentru masa de prînz. Rozeta urcă în camera ei și văzu un cufăr foarte frumos din lemn de trandafir, care era deschis, dar gol. Pe măsură ce se dezbrăca, lucrurile se așezau singure în cufăr, apoi cufărul se închise.

Rozeta se îmbracă cu rochia ei

veche și cînd se duse la oglindă nu-și putu stăpîni un strigăt de admirație. Rochia era dintr-un voal foarte fin, lucrat parcă din aripi de fluturi, ușor și strălucitor. Țesătura era toată presărată cu diamante, care luceau ca stelele. Partea de jos a rochiei, bluza și talia erau împodobite cu franjuri din diamante, care luceau și mai puternic. Capul era pe jumătate acoperit cu o rețea de diamante mici ce se termina cu alte diamante, atît de mari că-i ajungeau pînă la gît. Fiecare diamant valora cît un regat. Colierul și brățările erau tot din pietre scumpe frumoase, ce străluceau de-ți luau ochii.

Rozeta mulțumi din inimă nașei sale și din nou simți sărutul ei pe obraz. Cînd ajunse în salon, prințul o aștepta la ușă; îi oferî brațul și o conduse în salonul în care se aflau regele și regina. Rozeta se duse să-i salute. Prințul-cel-Fermecător văzu cu mîhnire privirile furioase ce-i aruncau părinții și surorile ei. Ca și în timpul dimineții, el rămase tot timpul lîngă Rozeta și fu martorul admirației pe care o stîrnea la toți musafirii, dar și a invidiei surorilor ei. Rozeta era foarte tristă văzînd ura familiei sale.

Cînd prințul o întrebă care e cauza tristeții, ea îi răspunse cu sinceritate...

— Cînd îmi vei îngădui, dragă

Rozeta, să te cer în căsătorie părinților tăi? În regatul meu toată lumea te va iubi, iar eu, mai mult decât toți.

— Mîine, dragă prințe, îți voi da răspunsul nașei mele pe care o voi întreba.

Se așezară la masă; prințul, lîngă Rozeta, cu care vorbi tot timpul.

După-masă, regele porunci să se înceapă balul. Orangina și Ruseta, care învățau să danseze de zece ani, dansau bine, dar fără grație. Bănuind că Rozeta nu știe să danseze, pentru că nu avusese ocazia la ferma unde crescuse, anunțară cu batjocură că e rîndul ei. Modestă, Rozeta se scuză nevrînd să danseze în public și să atragă din nou atenția asupra ei. Dar cu cît ea refuza, cu atît mai mult stăruiau surorile sale, fiind sigure că o vor umili.

Regina interveni poruncind Rozetei să execute același dans ca și surorile ei. Rozeta nu putea să nu îndeplinească porunca reginei. Prințul-cel-Fermecător, văzînd încurcătura în care se afla Rozeta, îi șopti:

— Voi fi cavalerul tău, Rozeta. Cînd nu vei cunoaște pașii ce trebuie făcuți, îi voi face singur.

— Mulțumesc, dragă prințe, ești bun! Primesc cu plăcere să-mi fii cavaler și nădăjduiesc că nu te voi face de rușine.

Începură să danseze. Niciodată nu s-a văzut un dans mai ușor, mai vioi, mai grațios. Toți musafirii se uitau la ei cu o admirație din ce în ce mai mare. Rozeta dansa mult mai frumos decât surorile ei. Orangina și Ruseta erau atît de furioase, încît își ieșiră din minți și erau gata să sară asupra Rozetei, s-o bată, să-i smulgă diamantele. Regele și regina, care nu le pierdeau din ochi, ghicindu-le gîndul, le șoptiră:

— Feriți-vă de Zîna-cea-Puternică. Aveți răbdare, mîine e ultima zi.

Cînd Rozeta și prințul terminară dansul, izbucniră aplauze din toate părțile și toți stăruiau să mai danseze o dată. Cum nu erau obosiți, nu se lăsară rugați și dansară un dans nou, și mai frumos decât primul. Văzînd aceasta surorile Rozetei, înăbușindu-se de ură și invidie, au leșinat și au fost duse în camerele lor. Din cauza mîniei, fețele lor erau atît de schimonosite, încît nu se mai vedea nici urmă de frumusețe. Nimănui nu-i fu milă de ele, pentru că toți văzuseră răutatea lor și purtarea dușmănoasă față de Rozeta. Văzînd că aplauzele și admirația pentru ea erau din ce în ce mai răsunătoare, Rozeta se retrase în grădină. Prințul o urmă; ei se plimbară și își făcură planuri pentru viitorul lor, dacă Zîna le va permite să se căsătorească. Diaman-

tele Rozetei străluceau atît de puternic încît aleile prin care treceau păreau luminate de mii de stele.

— Pe mîine, îi spuse prințul, cînd se despărțiră, și nădăjduiesc ca mîine să pot spune: pentru totdeauna!

Rozeta se urcă în camera ei. După ce se dezbracă, lucrurile se așezară, ca și în ajun, singure, într-un cufăr și mai frumos, din abanos împodobit cu peruzele. După ce se culcă, Rozeta stinse lampa și șopti:

— Scumpa și buna mea nașă, ce trebuie să-i răspund Prințului-cel-Fermecător? Spune-mi și, orice vei hotărî, te voi asculta.

— Spune-i da, draga mea Rozeta, răspunse vocea dulce a zînei. Eu am pus la cale această căsătorie. Ca să-l poți cunoaște pe Prințul-cel-Fermecător, am poruncit tatălui tău să te poștească la serbări.

Rozeta mulțumi zînei și adormi, după ce simți pe obraji sărutările gingașe ale nașei sale.

V

A treia și ultima zi

În timp ce Rozeta dormea liniștită, regele, regina și cele două surori, înnebuniți de furie, se certau, se învinuiau unii pe alții din cauza succesului Rozetei și a umilinței lor.

Mai aveau o singură nădejde. A doua zi avea loc o cursă de care romane. La fiecare car erau înhămați doi cai și doamnele trebuiau să conducă. Pregătiseră pentru Rozeta un car foarte înalt, care se răsturna ușor și la care erau înhămați doi cai nărra-vași. Prințul-cel-Fermecător, gîndeau ei, nu va avea de unde să ia un alt car cu alți cai. Gîndul că Rozeta ar putea să fie omorîtă sau desfigurată îi liniști.

Regele, regina și surorile Rozetei se culcară, visînd la mijloacele cele mai potrivite pentru a scăpa de Rozeta, în cazul cînd cursa de care nu va reuși așa cum doreau ei. Suro-rile Rozetei dormiră puțin și arătau mai urîte și mai schimonosite decît în ajun. Rozeta, cu conștiința curată și cu fericirea în suflet, dormi bine toată noaptea. Femeia de serviciu îi aduse o cană cu lapte și o bucată de pîine neagră. Așa poruncise regina. Rozeta nu era mofturoasă; mîncă cu poftă pîinea și laptele, apoi începu să se îmbrace. De data aceasta zîna îi pregătise o rochie din mătase galbenă, brodată cu safire și smaralde. Pălăria era din catifea albă împodobită cu pene de toate culorile, prinse cu un safir mare cît un ou. La gît avea un lanț din pietre de safir, de care era prins un ceas al cărui cadran era din opal, capacul

dintr-un singur safir, iar sticla din diamant. Acest ceas mergea tot timpul, nu se strica și nu trebuia întors.

Prințul-cel-Fermecător o aștepta nerăbdător. Îi ieși înaintea, îi oferi brațul și o întrebă grăbit:

— Ei, prințesă dragă, ce ți-a spus zîna? Ce răspuns îmi dai?

— Răspunsul pe care mi-l dictează inima, prințul meu drag. Îți voi închina viața mea, așa cum mi-o închini tu pe a ta.

— Îți mulțumesc de o sută de ori, scumpă și încântătoare Rozeta. Când te voi putea cere regelui?

— Când ne vom întoarce de la cursa de care, dragă prințe.

— Îmi îngădui să adaug cererii mele pe aceea de a ne căsători chiar astăzi? Vreau să te scap cît mai repede de tirania familiei tale și să te duc în regatul meu.

În timp ce Rozeta stătea la îndoială, zîna îi șopti să primească. Același lucru îi șopti și prințului: «Grăbește căsătoria și vorbește regelui cît mai curînd. Viața Rozetei e în pericol și nu voi putea veghea asupra ei timp de opt zile, începînd de astăzi, la apusul soarelui.»

Prințul tresări și-i spuse Rozetei cele auzite.

— Cu siguranță că Zîna-cea-Puternică ne înștiințează, și trebuie să ținem seama de ce spune ea.

Rozeta se duse să-i salute pe rege, pe regină și pe surorile ei, care nu-i răspunseră și nu se uitară la ea.

Rozeta fu înconjurată de o mulțime de prinți și regi care toți voiau s-o ceară în căsătorie, dar nu îndrăzneau din cauza Prințului-cel-Fermecător care era tot timpul lângă ea. După ce mîncară, coborîră pentru a se urca în care.

Bărbații trebuiau să încalece pe cai, iar femeile să conducă singure carele. I se aduse Rozetei carul poruncit de regină. Prințul n-o lăsă pe Rozeta să se urce.

— Să nu te urci în acest car. Privește caii, prințesă.

Rozeta văzu că fiecare cal era ținut de patru oameni, iar caii tropăiau pe loc și săreau furioși.

În aceeași clipă, un jocheu micuț și frumos, îmbrăcat cu o haină de mătase galbenă cu fireturi albastre, strigă cu o voce plăcută:

— Echipajul prințesei Rozeta.

Se apropie un car mic din perle și sidef, la care erau înhămați doi cai albi, cu hamuri din catifea galbenă cu safire.

Prințul-cel-Fermecător nu știa da-

că s-o lase pe Rozeta să se urce în carul prezentat de paj, pentru că se temea de o nouă cruzime pusă la cale de familia Rozetei. Vocea zînei îi șopti: «Las-o să se urce! Carul și caii sînt un dar din partea mea. Urmează-o peste tot unde o va duce carul. Ziua trece și nu mai am decît cîteva ore pentru Rozeta. Ea trebuie să ajungă încă astă-seară în regatul tău».

Prințul o ajută pe Rozeta să se urce în car și el încălecă pe calul său.

Toate carele porniră. Prințul călărea tot timpul după carul Rozetei. Între timp, două care, conduse de două femei voalate, încercau s-o întrecă pe Rozeta. Unul dintre ele se avîntă cu o asemenea forță asupra carului prințesei, încît l-ar fi făcut bucăți dacă n-ar fi fost fabricat de zîne. Carul cel greu se răsturnă, se sfărîmă și femeia voalată fu aruncată peste niște grămezi de pietre, unde rămase nemișcată. Pe cînd Rozeta, care recunoscuse pe Orangina, căuta să oprească spre a-i veni în ajutor, celălalt car se năpusti asupra carului ei, cu aceeași putere ca și primul. Acest car se sfărîmă și el, iar femeia voalată, care nu era alta decît Ruseta, fu azvîrlită pe pietre lângă Orangina. Rozeta voi să coboare, dar prințul o împiedică. Iar vocea le șopti:

«Mergeți înainte. Regele vine în goană după voi cu o ceată numeroasă, pentru a vă omorî. Peste puțin ore va apune soarele. Abia voi avea timp să vă salvez. Lăsați caii mei să vă ducă și tu părăsește-l pe al tău, prințe.»

Prințul sări în car lângă Rozeta care, din cauza emoțiilor, era mai mult moartă decât vie. Caii porniră cu o asemenea viteză, încît făceau douăzeci de leghe pe oră. Mult timp îl văzură pe rege urmărindu-i cu o ceată de oameni înarmați, dar ei nu puteau ajunge din urmă carul zînei care zbură tot mai repede, ajungînd pînă la o sută de leghe pe oră. Gorniră astfel timp de șase ore, apoi se opriră în curtea palatului prințului. Palatul era luminat, curtenii în haine de sărbătoare îi așteptau.

Prințul și Rozeta, surprinși de această primire, o văzu pe Zîna-cea-Puternică, iar aceasta le spuse:

— Bine ai venit în palatul tău, rege, totul e pregătit pentru nuntă. Condu-o pe Rozeta în apartamentul ei ca să se îmbrace, iar eu, în acest timp, îți voi explica ceea ce nu poți înțelege din tot ce s-a petrecut astăzi. Mai am o oră liberă.

Zîna și Regele-cel-Fermecător o conduseră pe Rozeta în odăile ei, foarte frumos mobilate, unde o așteptau mai multe femei spre a o

ajuta să se îmbrace pentru nuntă.

— Voi reveni să te iau peste puțin timp, draga mea Rozeta, minutele îmi sînt numărate.

Zîna îi spuse apoi Regelui-cel-Fermecător:

— Ura regelui și a reginei împotriva Rozetei devenise atît de violentă, încît erau hotărîți să înfrunte răzbunarea mea și s-o ucidă pe Rozeta. Văzînd că șiretenia cu carele de curse nu le-a reușit, au hotărît să folosească forța armelor pentru a vă distruge pe amîndoi. Regele a adunat o ceată de bandiți, care au jurat că îl vor asculta orbește. Au alergat pe urmele voastre, dar nu v-au putut ajunge. Orangina și Ruseta, necunoscînd planul regelui, au încercat și ele s-o omoare pe Rozeta. Le-am pedepsit așa cum au meritat.

Orangina și Ruseta sînt acum îngrozitoare la vedere. Le-am readus la viață, le-am vindecat rănilor, dar le-am lăsat cicatrice urite care le desfigurează. Le-am îmbrăcat cu haine țărănești și le-am măritat cu niște îngrijitori de cai. Ei au poruncă să le țină din scurt pînă se vor îndrepta. Pe rege și pe regină i-am transformat în vite de povară și i-am dat la niște oameni răi, care îi vor face să plătească pentru cruzimea lor față de Rozeta. Toți patru sînt în regatul tău, osîndiți să audă mereu laudele aduse Rozetei și soțului ei. Mai am un sfat să-ți dau, dragul meu: să nu-i spui Rozetei toate acestea. Pedeapsa ce a trebuit s-o dau părinților și surorilor ei i-ar tulbura fericirea, iar eu nu pot să iert oamenii răi, care nu se mai pot îndrepta.

Regele-cel-Fermecător mulțumi zînei și-i făgădui că va păstra taina.

Se duseră s-o ia pe Rozeta, care era îmbrăcată cu rochia pregătită de zîna. Rochia era dintr-o țesătură fină brodată cu fir de aur și pietre scumpe de cele mai diferite culori, care înfățișau flori și păsări. La fiecare mișcare a Rozetei, se producea un ciripit mai plăcut decît cea mai melodioasă muzică. Pe cap avea o coroană de flori din pietre scumpe. Pe gît și pe brațe avea de asemenea

giuvaeruri care străluceau ca soarele. Regele-cel-Fermecător era amețit de frumusețea Rozetei. Zîna îi spuse:

— Repede, repede, să mergem, mai am doar o jumătate de oră. Trebuie să mă duc la Regina Zînelor și pentru opt zile îmi voi pierde toată puterea. Toate sîntem supuse acestei legi.

Regele-cel-Fermecător o luă de mîna pe Rozeta. Zîna mergea înainte. Cînd ajunseră în saloane, zîna dispăruse. Știind că o vor revedea peste opt zile, nu se necăjiră. Regele o prezentă pe Rozeta curtenilor care o găsiră încîntătoare, tot atît de bună ca și regele, și toți o iubiră ca și pe scumpul lor rege.

Ca o atenție deosebită pentru Rozeta, zîna a transportat în regatul lor ferma în care crescuse Rozeta și a așezat-o la marginea parcului palatului, astfel că Rozeta o putea vedea zilnic pe doica ei iubită. Zîna transportase în palatul regal și rochiile pe care le purtase Rozeta la serbări.

Regele-cel-Fermecător și Rozeta au trăit fericiți toată viața.

Rozeta n-a aflat niciodată de pedeapsa îngrozitoare suferită de părinții și surorile ei.

Cînd îl întrebă pe soțul ei ce știe despre surorile ei, el îi spuse că au avut niște zgîrieturi pe obraz, dar

că le-a trecut și s-au măritat. Îi mai spuse că zîna a interzis Rozetei să se mai intereseze de ele.

Orangina și Ruseta, care cu cît erau mai nenorocite cu atît deveneau mai rele, au rămas pentru totdeauna urîte. Regele și regina, transformați în vite de povară, nu aveau altă mîngîiere decît să se muște

unul pe altul.

Ei au fost nevoiți să ducă pe stăpînii lor la nunta Rozetei și turbau de mînie auzind laudele ce i se aduceau, cînd trecea ea pe acolo. Dacă s-ar fi purtat bine, ei și-ar fi recăpătat înfățișarea de oameni.

Se spune că de șase mii de ani sînt tot vite de povară.

Șoricelul cenușiu

I

Căsuța

Într-o casă mare, înconjurată de o grădină frumoasă, trăia un om bogat, împreună cu fiica sa Rozalia. Mama fetei murise la câteva zile după ce o născuse. Tatăl își crescuse copila singur, cu multă dragoste și blîndețe, și o obișnuise să fie ascultătoare. Îi interzicea să-i pună întrebări pentru a afla lucruri pe care el nu voia să i le spună și avea mare

grijă să nu se dezvolte în ea cusurul curiozității.

Rozalia nu ieșea niciodată din grădina împrejmuită cu ziduri înalte. Nu vedea pe nimeni în afară de tatăl său. Nu aveau servitori; în casă părea că totul se face de la sine. Rozalia nu ducea lipsă de nimic. Avea mâncare, îmbrăcăminte, cărți, jucării. Deși în vîrstă de aproape cincisprezece ani, viața singuratică pe care o ducea nu o plictisea și nici prin gînd nu-i trecea că ar putea trăi altfel.

În fundul grădinii se găsea o că-

suță fără ferestre și cu o singură ușă, care era totdeauna încuiată. Tatăl Rozaliei intra zilnic în căsuță, dar ținea cheia la el. Rozalia era încredințată că acolo e o magazie unde se țin uneltele pentru grădină. Într-o zi căuta o stropitoare pentru a-și uda florile și ceru tatălui ei cheia căsuței.

— Pentru ce îți trebuie această cheie?

— Îmi trebuie stropitoarea și cred că o voi găsi în căsuță.

Cu o voce foarte schimbată, tatăl îi răspunse că în căsuță nu e nici o stropitoare. Surprinsă de tonul schimbat al vocii lui, Rozalia îl privi și văzu că era galben la față și parcă speriat.

— Ce ai, tată? îl întrebă ea îngrijorată.

— Nimic, copila mea, nimic.

— Dar ce se află în căsuță de te-ai înspăimântat astfel când ți-am cerut cheia?

— Vezi-ți de treabă, Rozalia, stropitoarea e în seră.

— Tată, spune-mi, ce se află în căsuță?

— Nimic care te-ar putea interesa, Rozalia.

— De ce te duci în fiecare zi la căsuță și nu-mi dai voie să te însoțesc?

— Rozalia, știi bine că nu-mi place

să pui întrebări. Curiozitatea este un cusur urâcios.

Rozalia nu mai spuse nimic, dar rămase pe gânduri. Căsuța aceasta, la care nu se gândise niciodată, acum nu-i ieșea din minte.

«Ce să fie în această căsuță de s-a înspăimântat tata când am vrut să mă duc acolo? S-a gândit că e primejdios pentru mine, dar el de ce se duce zilnic? Poate duce de mâncare unei fiare sălbatice pe care o ține închisă? Dacă ar fi o fiară sălbatică aș auzi urletele ei, dar nu se aude nici cel mai mic zgomot, nici o mișcare. Ar putea să-l sfișie pe tata când se duce acolo, dar poate că e legată. Și dacă-i legată, atunci nu-i primejdios nici pentru mine. Ce să fie oare? Un prizonier? Nu, tatăl meu e bun, n-ar ține el un nenorocit nevinovat fără aer, fără libertate. Trebuie să descopăr taina. Cum să fac? De-aș putea să am cheia măcar o jumătate de oră! Poate o va uita într-o zi.»

Rozalia fu trezită din aceste gânduri, care îi chinuiau mintea, de tatăl ei care o strigă cu o voce schimbată.

— Vin imediat, tată.

Când intră în casă, văzu că tatăl ei era la fel de tulburat și supărat. Înfățișarea lui o puse din nou pe gânduri, dar, pentru a-l liniști, se

prefăcu veselă și nepăsătoare. În felul acesta, își spunea ea, el nu se va mai gândi tot timpul la cheie și ea va reuși să i-o sustragă. Se așezară la masă. Tatăl mîncă puțin, era tăcut și trist deși se silea să pară vesel.

Văzînd-o pe Rozalia voioasă și fără griji, se mai liniști și el.

Rozalia avea să împlinească peste trei săptămîni, cincisprezece ani. Tatăl îi făgădui de ziua ei o surpriză plăcută. Mai trecu un timp; avea de așteptat numai cincisprezece zile.

Într-o zi tatăl îi spuse Rozaliei:

— Copila mea dragă, trebuie să lipsesc o oră, în legătură cu ziua ta de naștere. Așteaptă-mă în casă. Te rog, Rozalia, să nu te lași ispitită de curiozitate. Peste cincisprezece zile vei afla tot ce dorești atît de mult să știi. Îți ghicesc gîndurile, știu ce te frămîntă. Rămîi sănătoasă, copila mea, și ferește-te de curiozitate!

O îmbrățișă și plecă cu părere de rău că o lasă singură.

După plecarea tatălui ei, Rozalia alergă în camera lui și văzu cu bucurie că uitase cheia pe masă. O luă repede și fugi spre căsuță. Cînd s-o deschidă, își aminti de cuvintele lui: ferește-te de curiozitate. Stătu la îndoială și era gata să pună cheia la loc, fără a intra în căsuță. Deodată

auzi un geamăt. Lipi urechea de ușă și auzi o voce slabă care cînta încetișor:

*Sînt în închisoare,
Singură pe lume,
Curînd voi muri,
De aici nu voi ieși.*

«Cu siguranță, gîndi ea, că-i o biată ființă pe care tatăl meu o ține închisă.»

Bătu încet în ușă și spuse:

— Cine ești și cu ce te pot ajuta?

— Deschide, Rozalia! Te rog, deschide.

— De ce ești închisă? Ai făcut vreun lucru rău?

— Vai, nu, Rozalia, un vrăjitor mă ține aici. Salvează-mă și îți voi arăta recunoștință, povestindu-ți cine sînt.

Rozalia nu mai stătu la îndoială. Curiozitatea fu mai puternică decît cuminenția. Puse cheia în broască, dar mîna îi tremura atît de tare încît nu era în stare să deschidă. Era aproape să renunțe cînd vocea îi spuse:

— Rozalia, din cele ce-ți voi povesti vei afla multe lucruri care te interesează. Tatăl tău nu este ceea ce pare a fi.

Auzind aceste cuvinte, Rozalia făcu o efortare și reuși să deschidă ușa.

Rozalia se uită în căsuță, curioasă să vadă cine e acolo. Era întuneric și nu vedea nimic. Auzi vocea slabă spunînd:

— Mulțumesc, Rozalia, ție îți datorez libertatea.

Vocea venea de undeva de jos. Se uită și văzu într-un colț doi ochi mici care o priveau cu răutate.

— Mi-a reușit șiretenia, te-am făcut să te supui curiozității tale. Dacă nu m-ai fi auzit cîntînd și vorbind, ai fi plecat și eu aș fi pierit. Acum tu și tatăl tău sînteți în puterea mea.

Rozalia încă nu-și dădea seama ce nenorocire mare a adus prin neascultarea ei, dar simțea că sub înfățișarea acelei ființe se ascunde un dușman periculos pe care tatăl ei îl ținea închis. Ea voi să iasă repede și să închidă ușa cu cheia.

— Stai pe loc, Rozalia! Nu mai e în puterea ta să mă ții în această închisoare, din care n-aș mai fi ieșit niciodată după ce tu ai fi împlinit cincisprezece ani.

În aceeași clipă, căsuța dispăru. Rozalia rămase înmărmurită, cu cheia în mînă. Văzu atunci lîngă ea un șoricel cenușiu care o privea cu ochi scînteietori, rîdea și spunea cu o voce hîrîită:

— Hi, hi, hi! Ce față speriată ai, Rozalia! Îmi place să te văd așa. Ce drăguț din partea ta că ai fost atît de curioasă. De cincisprezece ani stau aici fără să pot face vreun rău tatălui tău, pe care îl urăsc. Pe tine te disprețuiesc pentru că ești fiica lui.

— Dar cine ești, soarece rău?

— Sînt dușmana familiei tale, drăguță. Mă numesc Zîna-cea-Nesuferită și te asigur că numele mi se potrivește. Nimeni nu mă poate suferi și nici eu nu pot suferi pe nimeni. Te voi urma peste tot, Rozalia.

— Lasă-mă, urîcioso! De-un soarece n-are de ce să-mi fie frică și am să găsesc eu ac de cojocul tău!

— Vom vedea noi, drăguțo. Mă voi ține de tine pas cu pas.

Rozalia alergă spre casă, dar soarele mergea după ea rîzînd batjocoritor. Ajunsă acasă, Rozalia voi să prindă soarele cu ușa, dar ușa nu se închidea, cu toate eforturile fetei, iar soarele stătea pe prag.

— Așteaptă tu, animal rău, strigă fata, scoasă din fire de ciudă și de frică. Apucă o mătură ca să lovească soarele, dar mătura luă foc și-i arse mîinile. Aruncă mătura jos și o împinse în sobă ca să nu ardă dușumeaua. Apucă un vas cu apă care fierbea pe foc pentru a opări soarele, dar apa se prefăcu în lapte

proaspăt pe care șoarecele se puse să-l bea, spunînd cu batjocură:

— Că bună ești, drăguță Rozalia! Nu-i destul că m-ai eliberat, îmi servești și o masă gustoasă.

Biata Rozalia nu mai știa ce să facă. Începu să plîngă amarnic, cînd îl auzi pe tatăl ei venind.

— Vai, vine tata! Ah, șoricelule, te rog, fie-ți milă, pleacă să nu te vadă.

— N-am să plec, dar am să mă ascund în dosul tocurilor tale pînă cînd tatăl tău va afla ce-ai făcut.

Abia apucă șoarecele să se ascundă, că tatăl și intră în casă. Se uită

la Rozalia, galbenă la față, stînjinită; se vedea bine că e speriată de ceva.

— Rozalia, spuse el cu o voce tremurîndă, am uitat cheia căsuței. Ai găsit-o cumva?

Rozalia îi întinse cheia roșind.

— Cine a răsturnat laptele?

— Pisica, tată.

— Pisica? Dar cum a putut aduce pisica ceaunul cu lapte în mijlocul camerei, ca să-l răstoarne?

— Nu, tată, eu l-am răsturnat.

Rozalia vorbea încet și nu îndrăznea să se uite în ochii tatălui ei.

— Ia mătura și strînge laptele!

— Nu mai avem mătură.

— Cum n-avem mătură? Când am plecat era aici.

— Am ars-o tată, din greșeală, voiam să... și se opri.

Tatăl se uită la ea nedumerit, aruncă o privire în jurul camerei, suspină și porni spre căsuță. Rozalia căzu pe un scaun, plângând. Soarele nu se mai mișca. Tatăl se întoarse cu chipul desfigurat de spaimă.

— Rozalia, copil nenorocit, ce-ai făcut? Ai căzut pradă curiozității și ai eliberat pe cel mai crud dușman al nostru.

— Tată, iartă-mă, te rog, iartă-mă! strigă Rozalia aruncându-i-se la picioare. Nu mi-am dat seama ce rău fac.

— Așa se întâmplă totdeauna când nu asculți. Crezi că faci un rău mic, și când coloz aduci nenorocire asupra ta și a altora.

— Dar ce-i acest șoarece care te îngrozește atât de mult? Dacă e atât de puternic, cum de l-ai putut ține închis și de ce nu-l închizi din nou?

— Acest șoarece e o zână rea și puternică. Eu însumi sînt Duhul-cel-Prevăzător. De vreme ce tu ai eliberat-o pe dușmana mea, îți pot destăinui ceea ce trebuia să-ți ascund pînă în ziua cînd împlineai cincisprezece ani.

Cum îți spuneam, sînt Duhul-cel-

Prevăzător. Mama ta era o simplă muritoare, dar era atît de frumoasă și bună, încît Regina Zînelor și Regele Duhurilor, înduioșați de virtuțile ei, mi-au dat voie s-o iau de soție. La serbările date în cinstea căsătoriei, am uitat s-o poftesc pe Zîna-cea-Nesuferită, care și așa era supărată că n-am vrut să mă căsătoresc cu una din fiicele ei. De atunci îmi poartă o ură de moarte mie și familiei mele. Nu-mi era frică de amenințările ei, pentru că puterea mea era la fel de mare ca și a ei, iar pe mine mă iubea foarte mult Regina Zînelor. De mai multe ori am împiedicat-o să ne facă vreun rău. La scurt timp după ce te-ai născut tu, mama ta a fost cuprinsă de niște dureri puternice pe care nu le puteam liniști. Am lipsit puțin timp de acasă ca să cer ajutorul Reginei Zînelor. Cînd m-am întors, mama ta murise. Zîna aceasta rea a omorît-o în timp ce eu lipseam. Era pe cale să sădească în tine toate relele și toate viciile posibile, dar, din fericire, m-am întors la timp pentru a o împiedica. Am oprit-o tocmai în momentul cînd reușise să te înzestreze cu o curiozitate ce trebuia să te nenorocească, și de la cincisprezece ani să cazi sub influența ei pentru toată viața.

Cu puterea mea și ajutat de Re-

gina Zînelor, am reușit să îi slăbim vraja și am hotărît că nu vei intra în stăpînirea ei decît dacă pînă la cincisprezece ani vei cădea de trei ori pradă curiozității tale, în împrejurări foarte grele. În același timp, pentru a o pedepsi, Regina Zînelor a prefăcut-o într-un șoarece și a închis-o în căsuța pe care ai văzut-o.

Regina Zînelor a hotărît că nu va putea ieși de acolo decît dacă tu îi vei deschide de bună voie ușa. Că nu-și va relua înfățișarea de zîină decît dacă tu te vei lăsa ispitită de curiozitate de trei ori, înainte de a împlini cincisprezece ani. În sfîrșit, dacă vei rezista măcar o dată acestei înclinări rele, vei fi eliberată pentru totdeauna, împreună cu mine, din puterea acestei zîne rele. Am obținut aceste favoruri cu mari greutăți și numai făgăduind că voi împărtăși soarta ta și voi deveni ca și tine sclavul dușmancei mele, dacă tu nu-ți vei înfrînge curiozitatea măcar o dată. Mi-am luat obligația de a te crește astfel încît să stîrlesc în tine acest cusur care aduce atîta nenorocire.

Iată de ce te-am ținut izolată aici și nu ți-am dat voie să vezi pe nimeni. Datorită puterii mele, aduceam tot ce-ți trebuia, tot ce doreai, și eram bucuros că reușisem. Mai erau doar trei săptămîni pînă la ziua

ta, și ai fi fost eliberată pentru totdeauna din jugul acestei zîne rele, cînd iată că mi-ai cerut cheia la care nu te gîndiseși niciodată. Nu ți-am putut ascunde cît de mult m-a îngrijorat aceasta. Turburarea mea ți-a stîrnit și mai mult curiozitatea. Deși te prefăceai că ești veselă și nu-ți pasă de nimic, eu ghiceam gîndurile tale. Acum închipuiește-ți durerea mea, cînd Regina Zînelor mi-a poruncit să las cheia pe masă pentru a te ispiți și a te pune la încercare. Am fost silit să las această cheie a nenorocirii și prin plecarea mea de acasă ți-am dat prilejul de a cădea pradă ispitei. Îți dai oare seama cît am suferit în timpul cît te-am lăsat singură? Cînd am văzut, la întoarcere, roșeața din obrajii tăi și încurcătura din care nu știai cum să ieși, am înțeles că n-ai avut tăria să înfrunți curiozitatea. Am fost silit să-ți ascund totul, să nu-ți vorbesc de primejdiile ce ne pîndesc decît după ce ai fi împlinit cincisprezece ani și pericolul ar fi trecut. Dacă nu respectam această poruncă, aș fi fost pedepsit să te văd căzînd în puterea zînei.

Acum, Rozalia, totul încă nu e pierdut. Îți vei putea răscumpăra greșeala dacă timp de cincisprezece zile nu vei mai cădea în ispită. La cincisprezece ani ar trebui să te că-

sătorești cu un prinț fermecător, Prințul-cel-Grățios. Acest lucru este încă cu putință. Ah, Rozalia, scumpa mea copilă, nu pentru mine, ci de mila ta ai tăria și nu te lăsa din nou ispitită!

Rozalia stătea la picioarele tatălui ei cu fața ascunsă în mâini și plîngea amarnic.

Ascultînd cuvintele lui, prinse puțin curaj, îl îmbrățișă cu dragoste și-i spuse:

— Da, tată, îți jur că mă voi sili să îndrept greșeala pe care am săvîrșit-o. Te rog, însă, nu mă mai lăsa singură. Lîngă tine voi avea curajul care mi-ar putea lipsi dacă nu m-aș afla sub supravegherea ta înțeleaptă.

— Vai, Rozalia! Nu mai stă în puterea mea de a rămîne lîngă tine. Acum sînt în puterea dușmanei mele. Ea nu-mi va îngădui să stau lîngă tine și să te feresc de capcanele în care va căuta să te atragă prin răutatea ei. Mă miră că n-am văzut-o încă. Durerea mea i-ar face mare plăcere.

— Eram aici, la picioarele fiicei tale, spuse șoarecele cenușiu cu vocea sa hîrîită, ieșind în fața nefericitului tată. Mă distram atît de bine auzind cele ce povesteai despre suferințele pe care ți le-am pricinuit! Acum ia-ți rămas bun de la scumpa

ta Rozalia. O iau cu mine și îți interzic s-o urmezi.

Spunînd acestea, o prinse pe Rozalia, cu dinții săi ascuțiți, de poalele rochiei, ca s-o tragă după ea.

Rozalia țipă îngrozită ținîndu-se de tatăl ei, dar o putere mai mare o trăgea după soarece.

Nenorocitul tată puse mîna pe un băston, vrînd să lovească soarele, dar, înainte de a-l atinge, acesta puse o lăbuță pe piciorul duiului, care rămase împietrit ca o statuie. Rozalia îmbrățișa genunchii tatălui și cerea îndurare soarecelui care, rîzînd cu răutate, îi spuse:

— Vino, drăguța mea! Nu aici e locul unde trebuie să mai cazi de două ori pradă frumosului tău cusur. Vom merge prin toată lumea și vei vedea multe în aceste cincisprezece zile.

Șoarecele o trăgea mereu, dar Rozalia se ținea cu toate puterile de tatăl ei și rezista. Atunci soarele scoase un strigăt răgușit și casa fu cuprinsă de flăcări. Rozalia își dădu seama că e în pericol viața tatălui ei și că ea va rămîne veșnic în puterea zînei. Trebuia să urmeze soarele.

— Rămîi cu bine, tată! Ne vom revedea peste cincisprezece zile. Rozalia ta te va salva după ce ți-a pricinuit pieirea.

Și fugi repede pentru a nu fi cuprinsă de flăcări.

Merse multe ore fără să știe unde se află. Doborîtă de oboseală și de foame, se adresă unei femei care ședea în fața unei case:

— Doamnă, fiți bună și adăpostiți-mă. Sînt moartă de foame și de oboseală. Dați-mi voie să înnoptez la dumneavoastră.

— Cum se poate ca o fată atît de frumoasă să umble singură pe drumuri și ce-i cu animalul acesta urîcios?

Rozalia întoarse capul și văzu șoricelul, care o privea cu batjocură. Vru să-l gonească, dar el nu se mișcă din loc. Femeia, văzînd aceasta, dădu din cap și spuse:

— Vezi-ți de drum, frumoaso, nu pot adăposti pe necuratul și pe ocrotiții lui.

Rozalia merse mai departe, plîngînd, și, oriunde cerea adăpost, nu era primită din cauza soarecelui care nu o părăsea.

În cele din urmă intră într-o pădure, unde găsi un rîuleț și poame din belșug. Mîncă și bău, apoi se așeză lîngă un copac gîndindu-se la tatăl ei. Ce va deveni el în aceste cincisprezece zile? Tot gîndindu-se, închise ochii spre a nu mai vedea soarele. Venirea nopții și oboseala o făcură să cadă într-un somn adînc.

În timp ce Rozalia dormea, Prințul-cel-Grațios vîna în pădure la lumina torțelor. Un cerb hăituit de cîini se ghemui speriat lîngă tufișul unde dormea Rozalia. Cîinii și vînătorii alergau după cerb. Deodată cîinii se opriră din lătrat și se adunară tăcuți în jurul Rozaliei. Prințul sări din șa ca să-i gonească după vînat, dar care nu-i fu mirarea cînd văzu o fată tînră și frumoasă dormind liniștită în tufiș. Se uită împrejur, dar nu mai era nimeni. Apropiindu-se de ea, zări pe obraji urmele lacrimilor ce continuau încă să curgă din ochii ei închiși. Îmbrăcămîntea aleasă a Rozaliei, mîinile ei albe, degetele subțiri cu unghii trandafirii, frumosul ei păr castaniu pieptănat cu grijă și prins cu un pieptene de aur, încălțămîntea frumoasă și colierul de perle, toate arătau că fata trebuie să fie de neam mare. Deși caii tropăiau, cîinii lătrau și oamenii făceau zgomot, ea nu se trezea. Mirat din cale-afară, prințul nu se mai satura privind-o. Îngrijorat de somnul ei adînc, o luă de mîină, o scutură ușor, dar fata continua să doarmă.

— Nu pot să părăsesc această copilă, spuse el curtenitor. Cu sigu-

ranță că e jertfa unei fapte mișelești. Dar cum s-o ducem așa, adormită?

— Prințe, spuse Hubert, maestrul său de vînătoare, să facem o targă din ramuri și s-o transportăm pînă la vreun han apropiat.

— Bună idee, Hubert! Faceți o targă pe care o vom așeza încetișor, dar nu o vom duce la han, ci în propriul meu palat. Pare a fi o persoană de neam mare și e frumoasă ca un înger. Voi veghea eu însumi să i se dea îngrijirea ce i se cuvine.

Hubert și ofițerii făcură repede targa, peste care prințul așternu mantaua sa. O ridicară apoi cu grijă pe Rozalia, care continua să doarmă, și o așezară pe targă. În acel moment, Rozalia, care părea că visează, surîse și șopti:

— Tată, tată, sînt salvată pentru totdeauna... Regina Zînelor... Prințul-cel-Grațios... îl văd... Ce frumos e!...

Prințul, mirat la auzul numelui său, nu se mai îndoii că Rozalia e vreo prințesă aflată sub puterea unei vrăji. El porunci oamenilor săi să umble cu grijă spre a nu o trezi și merse tot timpul alături de ea.

Ajunseră la palat și prințul dădu ordin să se pregătească pentru Rozalia camerele reginei; o duse el însuși pe brațe pînă în odaia ei și

rugă femeile, care trebuiau s-o culce și s-o slujească, să-l anunțe de îndată ce se va trezi.

Rozalia dormi pînă a doua zi. Soarele era sus cînd deschise ochii. Se uită mirată în jurul ei, neștiind unde se află. Șoarecele dispăruse.

«Am fost oare eliberată de vraja zînei rele? Mă aflu cumva la o zîină mai puternică? O zîină bună?» se gîndea cu bucurie Rozalia. Se duse la fereastră și văzu în curte soldați, ofițeri în uniforme strălucitoare. Din ce în ce mai mirată, era gata să cheme pe una dintre acele persoane, pe care le credea duhuri sau vrăjitori, cînd auzi pe cineva intrînd în

cameră. Se întoarse și îl văzu pe Prințul-cel-Grațios, îmbrăcat într-un frumos și bogat costum de vînătoare. El o privea fermecat. Rozalia îl recunoscuse îndată pe prințul pe care îl visase și strigă:

— Prințul-cel-Grațios!

— Mă cunoști? spuse mirat prințul. Dacă mă cunoști, cum de am putut eu să uit numele și trăsăturile tale?

— Nu te-am văzut decît în vis, prințe, răspunse Rozalia roșind. În ce privește numele meu, n-ai de unde să-l cunoști, deoarece nici eu nu cunosc decît de ieri numele tatălui meu.

— Care e acest nume ce ți-a fost tăinuit atît de mult timp?

Rozalia îi povesti tot ce aflase de la tatăl ei și vina de a fi căzut pradă curiozității, precum și nenorocirile care au urmat.

— Închipuie-ți durerea mea, prințe, cînd am fost silită să-l părăsesc pe tatăl meu pentru a scăpa de flăcările aprinse de zîna cea rea, apoi umilînța de a fi respinsă peste tot din cauza șoarecelui cenușiu. M-am văzut sortită să mor de frig și de foame, dar curînd m-a cuprins un somn greu, plin de vise. Nu știu cum am ajuns aici.

Prințul îi povesti cum a găsit-o adormită în pădure și ce cuvinte spunea în vis.

— Ceea ce nu ți-a spus tatăl tău e că Regina Zînelor, ruda ta și a mea, a hotărît de mult că vei fi soția mea cînd vei împlini cincisprezece ani. Cu siguranță că ea m-a făcut să doresc să vînez la lumina torțelor, anume pentru a te găsi în acea pădure în care te pierduseși. Peste cîteva zile vei împlini cincisprezece ani. Te rog să te simți în palatul meu ca la tine acasă. El îți aparține și poți de pe acum să domnești ca o regină. În curînd tatăl tău va fi din nou alături de tine și atunci vom sărbători căsătoria noastră.

Rozalia îi mulțumi tînărului și

frumosului ei văr. Cînd se duse în camera alăturată spre a se îmbrăca pentru masa de prînz, găsi mai multe femei care o așteptau cu o sumedenie de rochii, care de care mai frumoasă, și cu alte găтели.

Rozalia se îmbrăcă cu prima rochie care îi fu arătată. Era din voal trandafiriu, împodobită cu dantelă, cu o mantie din dantelă brodată cu trandafiri. Părul ei frumos, castaniu, era împletit, ca o coroană în jurul capului. Cînd fu gata, prințul veni s-o conducă la masă.

Rozalia mîncă cu mare poftă, căci nu mîncase din ajun. După-masă, prințul o pofti în grădină să-i arate serele care erau neasemuit de frumoase. La capătul uneia din sere se afla un rond cu florile cele mai alese, iar în mijlocul lui era ceva care părea să fie un arbore, dar bine acoperit cu o pînză prin care, din loc în loc, se vedeau niște puncte de o strălucire uimitoare.

IV

Arborele din seră

Rozalia admiră toate florile. Ea credea că prințul va da jos pînză care acoperea arborele misterios, dar erau pe cale să plece din seră și el nu-i

spunea nimic. Fiind curioasă să afle, îl întrebă:

— Ce-i cu arborele acela înalt?

— E un dar de nuntă pentru tine, dar nu trebuie să-l vezi înainte de a împlini cincisprezece ani.

— Dar ce strălucește așa de tare sub pînză?

— Vei afla peste cîteva zile, Rozalia, și mă mîndresc că nu va fi un dar obișnuit.

— Nu-l pot vedea înainte?

— Nu, Rozalia, Regina Zînelor mi-a interzis să ți-l arăt înainte de a fi soția mea. Dacă nu aș asculta-o, ne-ar amenința mari nenorociri. Nădăduiesc că mă iubești destul de

mult pentru a-ți putea stăpîni curiozitatea cîteva zile.

Cuvintele prințului o făcură să se cutremure, amintindu-i de șoarecele cenușiu și de toate nenorocirile ce o pîndeau pe ea și pe tatăl ei, dacă se va lăsa pradă ispitei pusă la cale de dușmana lor, Zîna-cea-Nesuferită.

Nu mai vorbi nimic de arborele misterios; se plimbă cu prințul și ziua trecu cît se poate de plăcut. Prințul îi prezentă pe toate doamnele de la curte, cărora le spuse că au în fața lor pe viitoarea lui soție, pe care i-a ales-o Regina Zînelor. Rozalia se purtă frumos cu fiecare din ele

și toate se bucurau că vor avea o regină atît de încîntătoare.

A doua zi și în zilele următoare avură loc serbări, vînători, plimbări. Prințul și Rozalia așteptau nerăbdători ziua de naștere a Rozaliei, care avea să fie și ziua căsătoriei lor. Ei se iubeau cu duioșie și Rozalia dorea din toată inima să-l revadă pe tatăl ei. Gîndul la arborele din seră nu o părăsea însă nici o clipă. Îl visa și noaptea, iar cînd rămînea singură se stăpînea din toate puterile să nu se ducă să afle ce se ascunde sub pînză.

În sfîrșit veni și ultima zi. A doua zi Rozalia împlinea cincisprezece ani.

Prințul era foarte ocupat cu pregătirile pentru nuntă, la care erau poftite toate zînele bune pe care le cunoștea și, bineînțeles, și Regina Zînelor.

În timpul dimineții, Rozalia era singură; se plimba și se gîndea la fericirea ce o aștepta. Se îndreptă spre seră, intră surîzătoare și se pomeni în fața pînzei care acoperea arborele.

«În sfîrșit, mîine voi vedea ce se ascunde sub această pînză, își spuse ea. Deși, dacă vreau, pot să văd și acum. Iată cîteva mici deschizături în care aș putea introduce cu ușurință degetele și trăgînd puțin... Cine ar putea să afle? Aș strînge

pînza la loc după ce m-aș uita numai puțin... De vreme ce mîine îmi va aparține, pot foarte bine să arunc măcar o privire astăzi.»

Se uită împrejur și nu văzu pe nimeni. În dorința ei de a-și satisface curiozitatea, uită cu desăvîrșire de bunătatea prințului, de pericolele ce o amenințau și se lăsă ispitită. Introduse degetele într-o deschizătură și trase ușurel. Pînza se rupse de sus în jos cu un zgomot asurzitor, ca de tunet, și în fața ochilor uimiți ai Rozaliei apărură un arbore a cărui tulpină era de coral, frunzele din smaralde, fructele din pietre prețioase de toate culorile — diamante, perle, rubine, safire, opal, topaz — mari ca și fructele pe care le reprezentau și de o asemenea strălucire încît Rozalia ameți.

Abia zări arborele, cînd un tunet mai puternic decît primul o trezi din amețeală. Se simți luată pe sus și transportată într-o cîmpie, de unde văzu prăbușindu-se palatul prințului. Țipete îngrozitoare se auzeau de sub dărîmături; apoi Rozalia îl văzu pe prinț ieșind de sub ruine, însîngerat și cu hainele zdrențuite. El se apropie de Rozalia și îi spuse cu tristețe:

— Rozalia! Nerecunoscătoare Rozalia! Iată în ce stare m-ai adus pe mine și toată curtea mea. După cele

ce ai făcut, sînt sigur că vei cădea și a treia oară pradă curiozității tale și atunci nenorocirea tatălui tău, a mea și a ta va fi definitivă. Rămîi cu bine, Rozalia! Fie ca prin căință să-ți răscumperi nerecunoștința față de un prinț care te-a iubit și nu dorea decît fericirea ta.

Prințul se îndepărtă încet. Rozalia căzu în genunchi, înecată în lacrimi. Îl strigă, dar el dispăru din ochii ei, fără a mai privi înapoi spre a vedea deznădejdea ei. Era aproape să leșine cînd auzi rîsul scîrțîit al șoarecelui cenușiu ce se afla în fața ei.

— Mulțumește-mi! Hai, mulțumește-mi, Rozalia, pentru ajutorul ce ți-am dat. Eu te făceam să visezi noaptea arborele ascuns. Eu am ros pînza în cîteva locuri, ca să poți vedea ce e înăuntru. Dacă nu-mi reușea această șiretenie, aș fi fost pierdută, iar tu și tatăl tău ați fi

scăpat de sub stăpînirea mea, la fel va și Prințul-cel-Grațios. Încă o mică greșeală, micuța mea, și veți fi ai mei pentru totdeauna.

Șoarecele, nebun de bucurie, începu să danseze în jurul Rozaliei. Cuvintele lui, oricît erau de dușmănoase, nu o înfuriau pe Rozalia.

«Eu sînt de vină, își spunea ea. Dacă nu era curiozitatea mea nenorocită și nerecunoștința mea, șoarecele cenușiu n-ar fi reușit să mă facă să săvîrșesc o faptă atît de rea. Trebuie să ispășesc totul prin durere, prin răbdare și prin voință neclintită, să rezist la a treia încercare, oricît de grea ar fi. Dealtfel, nu mai am decît cîteva ore de așteptat și numai de mine depinde, așa cum spunea scumpul meu prinț, fericirea mea, a tatălui meu și a lui.»

Rozalia nu se mișca din loc, cu toate încercările șoarecelui de a o face să plece de acolo. Stătea ca împietrită în fața ruinelor palatului.

V *Caseta*

Astfel trecu ziua întreagă. Rozalia murea de sete.

«Ar trebui să sufăr și mai mult, spre a mă pedepsi pentru nenorocirile ce le-am pricinuit tatălui și vă-

rului meu. Voi aștepta aici cei cinci-sprezece ani ai mei.»

Se lăsă întunericul nopții. Deodată o femeie bătrână, ce trecea pe acolo, se apropie de Rozalia și-i spuse:

— Frumoasa mea copilă, n-ai vrea să-mi faci un serviciu păstrându-mi această casetă? Mă duc aici aproape, la o rudă, și mi-e greu s-o port cu mine.

— Cu plăcere, doamnă, răspunse Rozalia cu amabilitate.

— Mulțumesc, frumoasa mea copilă. Nu voi lipsi mult, dar te rog să nu te uiți în casetă. Sînt în ea

lucruri cum n-ai mai văzut și nici n-ai să vezi vreodată. Așaz-o binișor, fiindcă o lovitură ceva mai puternică ar putea s-o spargă și atunci ai vedea ce e înăuntru. Dar, îți repet, nimeni nu trebuie să vadă ce conține.

Spunînd acestea, bătrîna plecă. Rozalia așeză caseta cu grijă lîngă ea și se gîndi mai departe la toate întîmplările din acea zi. Se făcu noapte și bătrîna nu se înapoia. Se uită la casetă și văzu cu uimire că pămîntul era luminat în jurul ei.

«Ce strălucește oare în această casetă?» Rozalia o privi pe toate

părțile, dar nu-și dădea seama de unde vine acea lumină nemaipomenită. Puse jos caseta și-și spuse:

«Ce-mi pasă mie ce conține această casetă? Nu-mi aparține mie, ci bătrînei care mi-a încredințat-o. Nici nu vreau să mă mai gîndesc, ca să nu fiu ispitită s-o deschid.»

Nu se mai uită și nici nu se mai gîndi la casetă. Închise ochii, hotărîră să aștepte să se facă ziuă.

«Mîine voi împlini cincisprezece ani, voi revedea pe tatăl meu și pe Prințul-cel-Grățios și nu-mi va mai fi frică de zîna cea rea.»

— Rozalia, Rozalia, se auzi vocea șoarecelui cenușiu, sînt lîngă tine! Eu nu-ți sînt dușmană și, dacă vrei să-ți dovedesc, îți pot arăta ce-i în casetă.

Rozalia nu-i răspunse.

— Nu auzi ce-ți spun, Rozalia? Sînt prietena ta, crede-mă.

Nici un răspuns. Atunci șoarecele, care nu avea timp de pierdut, se aruncă asupra casetei și începu să-i roadă capacul.

— Monstrule! strigă Rozalia, apucînd caseta și strîngînd-o la piept. Dacă te atingi de casetă, îți sucesc gîtul pe loc.

Șoarecele îi aruncă o privire rea, dar nu îndrăzni s-o înfrunte.

În timp ce scornea un mijloc pentru a stîrni curiozitatea Rozaliei,

un orologiu bătut ora douăsprezece noaptea. În aceeași clipă șoarecele scoase un strigăt lugubru și-i spuse Rozaliei:

— Rozalia, a sunat ora cînd te-ai născut. Ai împlinit cincisprezece ani. Nu mai ai de ce să te temi de mine. Nu mai am nici o putere asupra ta, nici asupra nesuferitului tău tată, nici asupra urîciosului de prinț. Rămîn osîndită să-mi păstrez degustătoarea înfățișare de șoarece, pînă cînd voi reuși să atrag în cursă o altă fată tînără, frumoasă și de neam mare ca tine. Adio, Rozalia! Acum poți deschide caseta.

Șoarecele dispăru. Neavînd încredere în cuvintele dușmanei sale, Rozalia nu-i urmă sfatul și hotărî să păstreze caseta neatinsă, pînă a doua zi. Abia luase această hotărîre, cînd ce văzu? Un porumbel zbura deasupra Rozaliei; lăsă să cadă o piatră peste casetă, care se sparse în mici bucățele. Rozalia scoase un strigăt de groază și în aceeași clipă apăru în fața ei Regina Zînelor care îi spuse:

— Vino, Rozalia! Ai învins în sfîrșit pe dușmanul cel crunt al familiei tale. Te voi reda tatălui tău, dar, înainte, mănîncă și bea

Zîna îi dădu un fruct care, dintr-o singură mușcătură, îi potoli setea și foamea. Imediat, apăru un car

tras de doi dragoni, în care se urcară Regina Zînelor și Rozalia.

Revenindu-și din uimire, Rozalia îi mulțumi zînei care o ocrotise și o întrebă dacă îl va vedea pe tatăl ei și pe Prințul-cel-Grațios.

— Tatăl tău te așteaptă în palatul prințului.

— Dar palatul prințului e distrus și el însuși e rănit, am văzut cu ochii mei.

— Am făcut anume să vezi acel dezastru, dar nu era adevărat. Am vrut să te fac să urăști și mai mult curiozitatea și să te ferești de a-i mai cădea pradă a treia oară. Vei găsi palatul prințului așa cum era înainte de a fi rupt tu pînza care acoperea

arborele pe care voia să ți-l dăruiască.

Carul se opri în curtea palatului. Tatăl Rozaliei, prințul și toată curtea o așteptau. Ea se aruncă în brațele tatălui și ale prințului, care păreau că nu-și mai amintesc de greșeala ei din ajun. Totul era pregătit pentru nuntă, care începu imediat. Au fost de față toate zînele și serbările au ținut cîteva zile.

Tatăl Rozaliei a rămas să trăiască alături de copiii săi. Rozalia s-a lecuit pentru totdeauna de cusurul curiozității. Prințul și Rozalia s-au iubit toată viața. Ei au avut copii frumoși cărora le-au fost nașe zîne puternice și bune, pentru a-i ocroti împotriva zînelor și a duhurilor rele.

